

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 13/10/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 221: Hoa báo trước mắt thật không thể nghĩ bàn

Nếu chúng ta làm việc gì đó một cách mạnh mẽ, dốc toàn tâm toàn lực để làm, thì ngay hiện đời sẽ có quả báo trước mắt không thể nghĩ bàn. Những năm tháng qua, Hệ thống chúng ta đã có thể tổ chức những buổi lễ tri ân cha mẹ ở bất kỳ quy mô nào. Đó chính là quả báo hiện tiền. Vừa qua chúng ta tổ chức ở Đà Nẵng đúng dịp bão nhưng số người đi vẫn chiếm hai phần ba hội trường. Nếu chúng ta làm việc vì tham cầu tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng cho riêng mình thì sẽ có chướng ngại. Ngược lại những việc làm có lợi ích cho chúng sanh, cho cộng đồng, cho xã hội thì không có chướng ngại.

Điều này có thể thấy qua thực tế khi số lượng vườn rau, lo đậu của chúng ta đã mọc lên nhanh chóng. Tuy nhiên, chỉ có hơn một nửa số lò đậu hoạt động hiệu quả, nửa còn lại không hiệu quả vì không có người phát tâm làm vì chúng sanh. Ở thế gian, người ta muốn có kỹ năng có công cụ, chúng ta đã trao cho họ, thậm chí sẵn sàng cấp nguyên liệu, thế nhưng họ vẫn không làm. Có nơi, vừa lấp đất tối hôm trước thì sáng hôm sau, họ đã trả lại lò đậu. Họ nói không làm nổi, có lẽ họ nghĩ làm đậu chỉ cần bấm nút. Trong bài học hôm nay, Hòa Thượng nói: ***“Người học Phật pháp mà thông đạt rồi, sẽ biết tất cả chúng sanh là chủ nhân còn bản thân là người nô bộc. Vì thế, họ sẽ nỗ lực làm việc, tuyệt đối không giải đãi.”***

Nhiều người thắc mắc khi thấy chúng ta tự làm được nhiều việc kịp lúc, kịp thời không cần kêu gọi ai. Cuối năm ngoái chỉ trong vòng một tháng, tôi vừa xây dựng xong một vườn rau ở khu vực tôi đang ở thì tôi đã triển khai ngay vườn rau ở Gia Lai, Đắk Lắk, Bắc Giang. Đó chẳng phải là hoa báo hay sao? Phước báu đó đến để phục vụ chúng sanh, chứ không phục vụ cho riêng mình hay bá đồ cá nhân ai đó. Kể từ khi các vườn rau được hình thành, mọi kỹ thuật được chuyển giao, mọi người tự làm, tự cho, tự tặng. Rau được tặng không hề mang tên tôi. Hòa Thượng nói: ***“Phước báu của chính mình, hãy để cho cộng đồng đại chúng cùng hưởng. Nếu làm được như vậy thì quả báo này bất khả tư nghĩ, không thể nghĩ bàn.”***

Sắp tới, chúng ta sẽ tổ chức lễ kỷ niệm ngày nhà giáo Việt Nam và kiện toàn lại Hệ thống, chắc chắn sẽ không kém phần long trọng. Hòa Thượng từng nói: ***“Tác ý viên thành”***. Vậy nếu tác ý lại không viên thành là vì sao? Vì có nét tự tư tự lợi, không phải lợi ích chúng sanh, lợi ích cộng đồng, lợi ích tha nhân. Nếu phát tâm vì chúng sanh phục vụ thì mọi việc hanh thông. Nếu có ***“cái ta”*** hoặc ***“cái của ta”*** trong đó thì có chướng ngại. Cũng vậy, Phật Bồ Tát vô ngã, không có ***“cái ta”*** và ***“cái của ta”*** nên làm được

hanh thông mọi sự mọi việc, ngược lại chúng sanh luôn có “*cái ta*” và “*cái của ta*” nên gặp nhiều trở ngại.

Hòa Thượng nói: “*Tôi thường nói với các đồng tu rằng lúc nào bạn thông đạt Phật pháp rồi thì bạn chính là Bồ Tát. Đời sống và việc làm của bạn sẽ hoàn toàn khác với người khác. Phật pháp mà học chưa thông thì đời sống và việc làm của bạn sẽ đều vì chính mình, vì hạnh phúc gia đình của mình. Cả đời của bạn cũng chỉ làm những việc như thế thôi!*” Chúng sanh làm việc thì luôn luôn có tư, có cầu, luôn là suy nghĩ đắn đo được mất, hơn thua, tốt xấu và luôn cầu lợi về mình, mong mình có phần hơn. Bồ Tát thì vô tư vô cầu, chân thật hy sinh phụng hiến.

Đã nhiều lần, tôi hy sinh việc nhà và dẫn đến tổn thất của tôi vô cùng lớn. Vừa rồi, tôi đi Đà Nẵng, ngay ngày hôm sau là lễ thôi nôi của cháu ngoại. Người cả nhà ai cũng mong muốn tôi có mặt nhưng thường mọi việc phải xong thì tôi mới trở về. Mỗi lần đi lại như thế đều tổn kém. Một lần khi tôi đang ở Hà Nội dự sự kiện thì con tôi ở nhà phải đưa vào viện cấp cứu. Những việc đó tưởng chừng nhỏ nhưng không nhỏ, tưởng chừng dễ vượt qua nhưng không dễ vượt qua chút nào. Nếu chúng ta cứ cảm tình dụng sự thì không thể vượt qua được.

Hòa Thượng nói: “*Tại sao người ta có quả báo hiện tiền bất khả tư nghì còn quả báo hiện tiền của chúng ta thì có hạn? Cho dù chúng ta cũng tu thiện, cũng làm nhiều việc tốt nhưng thiện báo lại rất có hạn. Cho dù bạn tu được năm giới, mười thiện rất tốt, cũng chỉ là phước báu của trời và người. Nếu như bạn tất cả vì xã hội, vì chúng sanh phục vụ thì hoa báo hiện tiền sẽ là bất khả tư nghì. Những người chưa học Phật thì không hiểu rằng họ tự tư tự lợi tức là vô cùng keo kiệt, bủn xỉn thì họ sẽ trải qua đời sống rất khổ sở*”.

Có người tu được tốt năm giới, mười thiện nhưng chỉ là “*độc thiện kỳ thân-tốt cho riêng mình*”, không phát tâm vì xã hội, vì chúng sanh phục vụ cho nên hoa báo hiện tiền bị hạn chế. Nếu vì tất cả chúng sanh, vì xã hội phục vụ thì hoa báo sẽ bất khả tư nghì. Người giàu mà keo kiệt không có đời sống tự tại an vui. Chúng ta học Phật rồi nên thấu hiểu rằng: “*Biết đủ thường vui*”. Người thế gian đi dự hội không có bộ đồ mới hay chiếc xe chưa được đánh bóng thì họ cảm thấy hổ thẹn, còn chúng ta mặc một bộ đồ cũ mà vẫn thấy an vui. Hòa Thượng nói người học Phật hiểu rồi thì sẽ biết đủ thường vui. Người không học Phật, không thấy biết đủ thì không thể thấy vui được.

Hòa Thượng nhắc lại quá trình học Phật của mình, Ngài nói: “*Sau khi tôi học Phật, tôi tiếp nhận giáo huấn của Đại sư Chương Gia. Lúc này, quan niệm của tôi hoàn toàn thay đổi. Trước đây tôi cũng là người bủn xỉn, keo kiệt nhưng sau khi gặp Đại sư thì quan niệm này thay đổi. Ngày đầu tiên gặp mặt, Đại sư Chương Gia dạy tôi phải nhìn thấu, phải buông xả. Ngài dạy tôi phải học bố thí, phải học cúng dường. Tôi nghe lời, tôi y giáo phụng hành.*”

Hòa Thượng cả đời nghe lời thầy của mình dạy nên càng làm càng viên mãn. Những năm qua tôi cũng học và làm theo Hòa Thượng. Tuy rằng chưa đạt đến Tam Bất Quản như Hòa Thượng, “*không quản người, không quản tiền, không quản việc*” nhưng cũng đã làm ra nhiều việc để mọi người nhìn thấy. Mấy chục năm dài, những người đi theo tôi chỉ thấy tôi bỏ ra chứ chưa bao giờ thấy tôi nhận vào. Hòa Thượng Tịnh Không là tấm gương để tôi học theo. Ban đầu, tôi cũng phải cần môi cần lợi mà làm nhưng càng làm thì càng sáng khoái.

Đại sư Chương Gia dạy Hòa Thượng trước tiên phải nhìn thấu. Đó là nhìn thấu nhân thì sẽ nhìn thấu quả. Nhân thế nào thì quả thế đó. Sau khi nhìn thấu nhân quả rồi thì mới buông xả. Người ta buông xả nhưng sợ được sợ mất, còn người nhìn thấu khi buông xả sẽ không sợ được sợ mất. Đúng như câu Hòa Thượng nói: “*Việc tốt cần làm nên làm, không công không đức*”. Ví dụ như lúc này cần phóng sanh thì đi phóng sanh, không phải vì cầu thọ mạng hay phúc báu của mình mà phóng sanh. Tất cả mọi việc làm đều được khởi lên từ tâm tri ân báo ân. Nhờ đó mà hành động của chúng ta sẽ mạnh mẽ.

Hòa Thượng nói: “***Tôi biết chính mình rất rõ ràng, ngay đời này của tôi không có thọ mạng, không có phước báu. Chiếu theo nhân quả mà nói thì trong đời quá khứ, đại khái tôi nghiêng nặng về tu huệ mà không tu phước cho nên không có phước báu.***” Hòa Thượng nói ra điều này để nhắc nhở chúng ta phải phước huệ song tu, không nghiêng nặng về bên nào. Tích cực tu huệ nhưng cũng tích cực tu phước. Mọi người chú ý mà xem, mấy chục năm nay, tôi đi đến đâu, tôi cũng có quà tặng. Đây chính là tôi nghe lời dạy, tôi cố làm. Ban đầu, tâm không thích làm, nhưng khi cứ cố làm thì sẽ trở thành thói quen. Các món quà đều do bàn tay mình chuẩn bị hoặc chính mình làm ra.

Cho nên phải nhìn thấu rồi mới dám buông xả. Không nhìn thấu thì không buông xả. Đại sư Chương gia vì lẽ đó mà dạy Hòa Thượng trước nhất phải nhìn thấu rồi mới buông xả. Ngài dạy Hòa Thượng phải học bồ thí, cúng dường. Nếu chúng ta học và làm theo điều này thì dù đi đến bất cứ nơi đâu, ngày ngày chúng ta đều mang theo một chút đồ của mình có để tặng cho người. Đặc biệt là chúng ta tích cực dùng sức của mình tạo ra sản phẩm. Mấy ngày hôm nay, tôi tích cực viết chữ để khi có cơ hội là tặng, nhằm khuyến khích mọi người Hiếu, Kính và sanh khởi tín tâm với Tịnh Độ.

Hòa Thượng nói rằng cả đời Ngài không có phước, không có tuổi thọ. Từ đây, chúng ta xét lại mình có phước có thọ không? Chắc chắn là kém xa với Hòa Thượng. Vậy mà chúng ta không nỗ lực sao? Hòa Thượng khi nghe lời Đại sư Chương Gia chỉ dạy thì Ngài dành cả đời y giáo phụng hành. Ngài lấy chính mình ra làm ví dụ để dạy chúng ta. Vậy chúng ta nghe rồi, biết rồi thì để đó hay thực hành? Để đó không áp dụng, không thực hành thì sẽ không có kết quả gì! Nhiều bài học hay được những nhiều người xung quanh chúng ta được tiếp nhận nhưng họ không làm nên không có kết quả. Ngược lại, người nghe sau mà chịu làm thì sẽ gặt hái được kết quả.

Hòa Thượng nói: ***“Bởi vì tôi còn có một chút trí tuệ nên có thể Hiểu Thân Tôn Sư, có thể nghe lời và cũng có thể phân biệt tốt xấu.”*** Biết Hiểu Thân là biết hiếu dưỡng cha mẹ, biết tôn sư là biết kính trọng thầy cô. Có trí tuệ nên có thể phân biệt được tốt xấu. Nếu không có trí tuệ sẽ làm càn làm quấy, nghe theo tà ma quỷ quái nên càng làm càng sai. Chúng ta xét lại mình có trí tuệ để phân biệt tốt xấu không? Nếu chúng ta không có trí tuệ thì mượn nhờ trí tuệ của Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Nghe lời làm theo chính là mượn nhờ. Những gì Hòa Thượng làm thì chúng ta làm theo, những gì Hòa Thượng không làm thì chúng ta không làm. Đó chính là mượn nhờ trí tuệ.

Hòa Thượng nói: ***“Tôi y theo giáo huấn của thầy, chăm chỉ nỗ lực mà làm. Sau hơn 50 năm, mọi người xem thấy tôi có được một chút phước báu. Phước báu của tôi không phải là có tiền mà là tôi được rất nhiều người ủng hộ.”*** Một vị Lão nhân như Hòa Thượng nói ra lời nói này khi Ngài đã hơn 80 tuổi. Phước báu của Hòa Thượng nhờ đâu mà có? Nhờ y lời làm theo thầy của mình. Phước báu của Ngài không phải là có tiền mà là được nhiều người trợ thủ. Ngài vừa khởi ý thì người ta đã làm. Ngài vừa nghĩ đến trung tâm giáo dục Đệ Tử Quy thì có một ê kíp được hình thành để thực hiện việc này. Đây là phước báu.

Qua đây, chúng ta thấy tư tưởng của người chân chính tu hành là phước báu không phải để mình hưởng, không phải nhà to xe đẹp, danh vọng hay lợi dưỡng. Phước báu của Hòa Thượng là nhiều người ủng hộ, nhiều người nghe lời mà làm theo. Chỉ cần Hòa Thượng khởi ý thì người xung quanh đã nghe lời. Ngài vừa khởi ý là đợt này phải in Đại Tạng Kinh thì lập tức có một đội ngũ chuyên làm công tác này được hình thành. Ngài vừa nói rằng bây giờ cần xây trường ở vùng quê thì ngay lập tức một đội ngũ được thành lập để xây một lúc 100 ngôi trường.

Cho nên tiền trong tay không làm chúng ta mạnh mà chỉ làm chúng ta thêm chướng ngại. Nếu không khéo chúng ta sẽ bị đồng tiền dẫn đi sai hướng. Phước báu của Hòa Thượng không phải ở tiền mà Ngài được nhiều người ủng hộ, nhiều người nghe lời làm theo. Đây là phước báu vô cùng to lớn. Đến lúc Hòa Thượng vãng sanh, Ngài không có một nơi nào để ở. Ngài nói Ngài đến thế gian như một lữ khách và khi ra đi, Ngài cũng giống như một lữ khách. Ngài không có ngôi chùa to, nhưng học trò của Ngài có chùa to, như chùa Cực Lạc. Khi về già, mọi người đã đưa Ngài đến đó và Ngài đã vãng sanh tại đây.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta giảng Kinh đều nhờ vào đường truyền khoa học kỹ thuật cao để hướng đến toàn thế giới. Người trên toàn thế giới có thể nghe được và chúng ta cùng nhau học Phật. Chỉ ít cũng có hơn 2 triệu người. Đây chính là hoa báo ở ngay trước mắt. Cho nên chúng ta phải vì tất cả chúng sanh đừng vì chính mình.”***

Hòa Thượng có lượng người xem và nghe Ngài giảng Kinh trên toàn thế giới là hơn 2 triệu người. Đây chính là hoa báo, có được nhờ việc Ngài đã y giáo phụng hành,

nghe lời mà làm theo Thầy của mình. Hòa Thượng đã làm ra tấm gương nghe lời Thầy mình. Trước nhất là nhìn thấu, nhìn thấu rồi thì buông xả, ngày ngày học làm bố thí, cúng dường. Nói tóm lại là đi đến bất cứ nơi nào cũng phải chuẩn bị quà để tặng người./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!